

Leerrede over Jesaja 46: 12 en 13, uitgesproken op Woensdagavond 16-8-1950 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 86: 3 en 4

Lezen - Jesaja 46

Voorrede.

In zoverre er bij ons enige genadekennis is, verstaan wij dat de psalmdichter een recht en waar kenner is van de leer en de werken Gods. Immers, het is de natuur van ons mensen eigen, dat wij ons voor God zoeken te stellen in een andere hoedanigheid dan wij in waarheid zijn. Wij zijn in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren, en zo min, zegt de profeet, als een Moorman zijn huid kan veranderen of een luipaard zijn vlekken, zo min kunnen wij, die geleerd hebben kwaad te doen, goed doen. En toch is het helemaal onze bedoeling om in een betere conditie voor God te komen. Want als wij voor God openbaar worden zoals wij zijn, zal God ons - zo vermenen wij - op staande voet verdoemen. Want het ligt toch voor de hand, dat Hij, zo'n mens als wij zijn, als met één klop weg moet stoten! Wij vermenen, wanneer ons oog geopend is voor het verderf van ons hart, dat ons gelijke niet bestaat. Maar Paulus leert, dat God uit één bloede, het ganse menselijke geslacht gemaakt heeft. Wij allen zijn dus even diep verdorven.

Het loopt er slechts over, in hoever onze ogen geopend zijn voor de leer der genade, dat er geen werken, waarde of verdiensten bij God gelden. Want bij God heeft niet één sterveling waarde of verdiensten. De psalmdichter is een rechte kenner van de genade en van de leer, want hij belijdt:

HEER, door goedheid aangedreven,
zijt Gij mild in 't schuld vergeven; ...

Hij zoekt de oorzaak van schuldvergifenis dus in Gods Wezen, en is niet aan het proberen om tot God te komen met enig beweegoffer, op grond waarvan die Majesteit Zich aan ons zou kunnen bewijzen. Hij merkt dus de deugd Zijner goedheid aan. Die deugd wordt toegeëigend aan de goddelijke eigenschap van Zijn goddelijke wil.

Het is de wil van God, om goedheid te bewijzen, barmhartigheid en genade te betonen. Dàt is dus de wil van God. Hij wil zondaren dienen. Nu treedt de deugd van Zijn goedheid op de voorgrond, wel wetend dat er van ons geen verwachting is, nu niet, morgen niet, al krijgen wij Methusalems jaren, ja in eeuwigheid niet. Er staat: "Uit u geen vrucht in der eeuwigheid."

Wij zien dan, dat het een zuiver, rein, éézijdig Godswerk is: Hij, bewogen uit Zichzelf, wil genade bewijzen. Daarvan spreekt hier de psalmdichter: "Gij zijt door goedheid aangedreven."

Als God zulk een Wezen is, hoe moeten wij dan zijn als onderwerp? Als één die wat uitblinkt in deugd, in plicht, in goede werken en godsdienst en dergelijke? Néén, in het minst niet! Maar ... wéten wij overtreders van de heilige Wet Gods te zijn, in gedachten, in woorden en in werken? Kennen wij de plaag van ons hart? En, wat werkt dat bij ons uit, dat wij overtreders zijn, dat wij de plaag van ons hart kennen? Brengt dat met zich: schuldgevoel voor Zijn Majesteit? Brengt dat met zich om ons voor Hem te verootmoedigen, te vernederen?

Dat een ieder voor zich dan zijn eigen hart naga, of er schuld is. Wij lezen: "Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn, maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen!" De bedoeling van God is, dat wij hartelijke, open, brosse zondaren worden, door schuld verslagen. Dan zal ook openbaar worden, wie Hij als God is in schuldvergeving, en dat niet om waardigheid van ons, maar alleen omdat het Zijn lieve wil is. Hij wil Zich verheerlijken in goedheid te betonen.

De psalmdichter is, zo zouden wij het kunnen uitdrukken, zodanig aan God gebonden worden -- wetend: bij die Majesteit kan ik terecht, tot Hem kan ik de toevlucht nemen, ook als ik nergens meer terecht kan -- waardoor hij deze goede gewoonte verkregen heeft, om in bange dagen, niet zèlf aan de gang te gaan, om het zèlf voor elkaar te krijgen, maar, om zijn benauwdheid Hèm te klagen.

Een mens heeft soms veel gewoonten die niet deugen. Dit is echter een zeer goede gewoonte, en zeer op zijn plaats. Maar, wanneer volgen wij die gewoonte na, die Asaf had? Slechts dan, wanneer wij beu zijn van de teleurstellingen bij onszelf en in de werken buiten God. Het is wel droevig, dat het zo ver moet komen, dat het alleen de ellende is die ons naar God uitdrijft en doordat er anders geen uitweg is, waardoor wij niets anders hebben dan ellende. Er is bij de mens geen goed. Wanneer wij het bij onszelf verwachten, de één of andere tijd doen wij een teleurstelling op. Daarom spreekt Asaf ook niet dat hij een goed mens is, maar hij weet wie God is, en uit die kennis - en met alles omver vallend - blijft er dat over: de toevlucht tot Hem in al de benauwdheid. Geve God, dat ook wij dat leren, om zulk een gewoonte te mogen krijgen als Asaf had.

Daartoe vraag ik dan uw aandacht voor een woord en getuigenis Gods, dat ons in helderheid, in klaarheid doet zien, dat God gevallen, verdorven, zondige, tegenstrevende schepselen roept, en die wil bezitten en zaligen ten eeuwigen leven.

Tekst.

Het Schriftgedeelte waarvoor wij uw aandacht vragen vindt u in de twee laatste verzen van het ons zo-even gelezen 46e hoofdstuk uit de profeet Jesaja, waar Gods Woord aldus luidt:

12. Hoort naar Mij, gij stijven van hart, gij, die verre van de gerechtigheid zijt!

13. Ik breng Mijn gerechtigheid nabij, zij zal niet verre wezen, en Mijn heil zal niet vertoeven; maar Ik zal heil geven in Sion, aan Israëel Mijn heerlijkheid.

Leerrede.

In hetgeen wij Uw aandacht hebben voorgelezen, zien wij in helderheid vervat, dat God, bewogen uit Zichzelf, van voor de grondlegging der wereld, gelijk Hij dat in Zijn Woord heeft geopenbaard, ook handelt in het roepen van ... goede, deugdelijke mensen?? Néén, hier worden zondaars, gróte zondaars aangesproken!! Hij noemt hen: "Stijven van hart."

Uit het eerste vers van dit hoofdstuk weten wij dat God hier spreekt over de ondergang van Babel en de val van al die door de Babyloniërs vereerde afgoden. Dit komt ook wel tot uitdrukking in het verdere van dit hoofdstuk, maar in het eerste vers komt het heel helder naar voren, waar God spreekt: "Bel is gekromd, Nebo wordt nedergebogen, hun afgoden zijn geworden voor de dieren en voor de beesten; uw opgeladen pakken zijn een last voor de vermoeide beesten."

Babel zou toch de plaats worden van gevangenschap voor het rijk van Juda. Waarom? Wel, zij waren doorgegaan in hun zonden, hoewel God Zijn knechten, de profeten, had gezonden, vroeg op zijnde en zendende, sprekende om hen af te brengen van hun verkeerde, kwade wegen. Onder Manasse was het tot zulk een hoogtepunt gekomen, dat, al was er nadien een godzalige koning Josía gekomen -- die aan de regering kwam toen het wetboek zoek was, het was dus wel erg ver gekomen, immers, de leer was zoek -- de straf niet meer was af te bidden. Want toen het wetboek gevonden was, en daaruit bij de koning een gedeelte was voorgelezen, scheurde hij zijn koninklijke mantel, en zond van de naasten van hem tot de profetes Hulda, om de mond des HEEREN raad te vragen.

Want hij bemerkte daaruit de schrikkelijke toorn van God over Juda en Jeruzalem. Dat kòn niet uitblijven, daar hadden zij het naar gemaakt. Dan is het woord van de profetes Hulda, dat zij weer terug moesten gaan tot de man die hen gezonden had; met een harde boodschap, want er was niéts aan te doen: God was zó tot toorn verwekt, dat de hittigheid van Zijn toorn niet afgewend kon worden. Doch, omdat de koning zijn klederen gescheurd had, zijn hart week geworden was en hij zich voor het aangezicht van God vernederd en geweend had, daarom zou hij al dat kwaad niet zien.

Er was dus niéts aan te doen, de toorn van God was zó groot, dat zij uit hun land gebannen zouden worden. Máár, dat zou zijn totdat het land aan zijn sabbatten zou denken, totdat zij zich schuldig zouden kennen en Hem vroeg zouden zoeken. Die tijd zou zeventig jaren duren. En daar staat hier van, dat, hoewel Babel een schrikkelijke macht was en Nebukadnezar, de koning van Babel, die zelfs de knecht van God genoemd wordt (het was maar een knecht om te tuchtigen, als een stok, waarmee God hen kastijden zou), wanneer dat alles geschied was, dan zou het verbroken worden.

Maar God heeft Juda niet uit haat, in ballingschap gebracht, dus niet in deze zin: "Ik verdoe u uit uw land en van voor Mijn aangezicht; Ik wil niet meer met u te doen hebben!" Neen, maar Hij bracht hen in ballingschap omdat Hij een overblijfsel wilde behouden. Zij zijn dus als overtreders van Gods wet, door God gevangen gezet.

Nu bedroeft en plaagt God de mensenkinderen niet van harte, want het is gelijk Mozes hiervan spreekt: "Hij bemint de volkeren." Máár, Hij is een God Die Zichzelf mint en Zijn Naam eer en heerlijkheid wil aandoen. Dat doet Hij met: de zonde te straffen en genade te bewijzen. Zo heeft God Zich dan ook daarin verheerlijkt door aan Juda en aan Jeruzalem te bewijzen: al zijt gij Mijn verbondsvolk, Ik laat ulieder zonden niet ongestraft. Doch Hij heeft hen met mate gekastijd, anderszins zouden zij als van voor Zijn aangezicht verdeldg zijn geworden en met de bezem des verderfs weggevaagd zijn.

Hier worden zij toegesproken: "Hoort naar Mij, gij stijven van hart." Hij spreekt er hier dus over, dat zij harde, stugge mensen zijn, die Gode niet leefden maar zichzelf, dus tegen de wil van God leefden. Want Hij wil hebben, dat wij Hem leven en niet onszelf; dat wij Zijn eer zoeken en niet de onze; dat wij Hem de eerste plaats geven en niet, dat wij met onze "ik" op de voorgrond komen.

Maar het is geheel de natuur van een mens, om voor zichzelf op te komen, partij te trekken voor eigen leven, welvaart te zoeken, ja, om ten hemel in te gaan. Of God aan Zijn eer komt, en Christus aan Zijn kroon, of het in het reine is tussen God en onze ziel, och dáár kijkt men niet naar. Als wij maar voor tijd en eeuwigheid geborgen zijn. Dàt is de grondslag van een mens.

Waar is dat begonnen? In het paradijs, door de listen van satan: "Gij zult als God zijn." Je zal eens zien welk een welvaart je verkrijgt, èn ... de mens ging mee, hij nam van de verboden boom. Als God onze voorouders niet Zelf opgezocht had, dan waren zij op die kwade weg voortgegaan. En, wij zijn precies eender. Daarom staat er hier, dat wij stijven van hart zijn.

Als ik over dat woord spreek, sluit ik niemand uit, maar zeg het openlijk dat wij stijven van hart zijn geworden door die wandaad die in het paradijs heeft plaats gehad. Dat leven wij ook in onze natuur uit, om stugge mensen, stijven van hart te zijn en wel van dien aard, dat als er geen gelegenheid is om dóór te gaan in de wereld en in de zonde, zelfs tegen licht en beter weten in, dan bruist alles in ons: wèg met God en godsdienst. Want hoe velen zijn er zo niet, niet alleen volwassenen, maar ook onder de kinderen, wel wetend: "Het gaat met mij niet goed! Ik zou me tot God moeten bekeren." Doch de wereld trekt zo hard, die grijpt naar ons met open armen en het is ook omgekeerd, want wij hebben zo'n wereldsgezind hart, waardoor wij met open armen naar de wereld grijpen. Dat gaat wederkerig.

Dat kan soms jaren en járen gaan. Bij tijd en gelegenheid doodsbenauwd: "Oh, het gaat niet goed! Wat moet het worden! 't Kan zo niet langer!" Dat duurt soms een uur, een dag, een week of een maand, dan is de rem er even op, tot de benauwdheid en de narigheid wat zakt, en ... wij gaan weer even vrolijk verder!

Daarin komt ook voor, dat men zich op verschillende wijzen zoekt te verzetten. Ik weet zelfs van een kind, dat tegen zijn zusje zei: "Spelen moet je, hàrd spelen, dan zàkt het." Je moet maar met de narigheid zitten! Ook zoekt men wel afleiding in het werk, door bijvoorbeeld zo te werken dat het hoofd er vol mee zit, of in cafébezoek met dansen en plezier maken, alles, om zich te verzetten tegen wat er zit! Wat een stijven van hart zijn wij! Verschrikkelijk, soms doodsbenauwd en dan nõg verzetten!

Hoe is dat bij iemand die God te sterk is geworden, die heeft moeten breken met de wereld, die uitwendig de zonde de rug heeft toegekeerd? Bij diegenen kan het wel zijn - inzonderheid wanneer God het tedere ingewand Zijner liefde geopend heeft - dat men een tijd lang geen last meer heeft van het verderf van ons hart. En uit de tederheid van ons gemoed, lijkt het dan wel of heel de hardheid weg is, zodat er wel gedacht wordt: "Zou ik geen zonden meer hebben?" Zelf heb ik wel gedacht: "Zou ik een heel nieuw mens zijn? Het oude voorbijgegaan en alles nieuw geworden?" Maar, dat was er, zolang ik zó was.

Dan kan het gebeuren, dat op een zekere keer heel die boel met dubbele kracht naar boven komt. Waardoor? O, er kan veel open komen van Gods liefde, van Zijn machtige arm en sterke hand, zóveel, dat wij tegen de wereld zeggen: "Bah! wat een leven! Alles buiten God is de dood!" Máár ... dat is dan door overwicht van God dat op ons werkt, en als die kracht, die heerschappij weg is, wat komt er dan voor de dag? Dat het hart precies hetzelfde is gebleven!

Wij lezen in Psalm 45: "Mijn hart geeft een goede rede op; ik zegge mijn gedichten uit van een Koning." Wat is dat? Toch dit: dat de kerk daar handelt uit wedergeboorte en vernieuwing des harten. Dat is niet meer een stijf hart, niet meer stug en hard als het onderste van een molensteen, maar wedergeboren en vernieuwd, en er is zo'n geestelijk en goddelijk leven in gewrocht, dat het hart dàt opgeeft. Op een andere plaats wordt het zo uitgedrukt, dat God reukwerk zal worden toegebracht in een rein vat, zijnde een nieuw hart door wedergeboorte en de vernieuwende genade.

Als hier sprake is van stijven van hart, dan hebben wij er onder te verstaan de natuurlijke staat van het hart. Dat hart is zo'n onding, want het kan wel zijn, dat, wanneer er bij ons openbaar wordt, dat Christus met al Zijn heilsschatten aan de deur van ons hart staat te kloppen: "Doe Mij open", dat Hij met al Zijn schatten bij ons wil wonen, over ons hart heerschappij wil voeren, het Zelf bezetten, er de scepter voeren, en wij hierdoor zo aangedaan kunnen worden, dat, al hadden wij nooit water in onze ogen gehad, dan vlieten onze ogen van tranen: "Wat een liefde, wat een Koning is Hij! Hij wil mij bezitten, mij zaligen", maar ... als wij hard geweest hebben en wij komen tot onszelf, dan gaan wij weer vèrder! Zó stijf van hart zijn wij. Hoe komt dat? Wel, wij worden in de Schriftuur genoemd goddeloos te zijn, dus los-van-God! Maar, waar zitten wij dan aan vast? Aan Satan. God zegt, dat wij een verbond gesloten hebben met de dood, en een voorzichtig verdrag met de hel. God beschrijft ons niet zo hoog in onze natuurstaat! Kun je dènken. Er kan veel gepraat worden over lieve zielen, tedere zielen en kleine zielen (zo is het toch in deze tijd?) maar God doet dat niet.

Hij spreekt hier van: "Stijven van hart", en niet van: "Die lieve kleintjes." God beziet ons hart als een onding, waaruit de uitgangen des levens zijn. En de uitgangen des levens van dat harde, stijve hart zijn: dat wij de Koning buiten de deur laten staan, dat wij ons buiten God houden. Dat is God wel bekend. Als dat ons bijgebracht wordt, ja, dan schudden wij bij tijden van aandoening. Maar, als het tegen ons gezegd wordt, en onze ogen zijn daarvoor niet behoorlijk geopend, en wij ons het Woord van God niet onderwerpen, dan kan het wel zijn, dat er onder

ons zijn, die boos, die nijdig worden als ik zo spreek. Dan moet je het maar eens gaan onderzoeken of het bij God zo is en niet afgaan op een "mooie" tekst, die in het hart komt; néén, néén, dan moet je het in waarheid onderzoeken.

God spreekt van de stijfheid van ons hart wel zódanig: "Ik wist, dat gij hard zijt, en uw nek een ijzeren zenuw is, en uw voorhoofd koper", alsmede: "Gij hebt een hoerenvoorhoofd, gij weigert schaamrood te worden." Als zó ons hart is, waaruit de uitgangen des levens zijn, dan behoef je niet te vragen of dat hart een onding is. Dat is Gode bekend, want Hij noemt het: "Gij, die verre van de gerechtigheid zijt!" Welk een woord is dàt! Wat bedoelt God daarmee? Dit: jullie zijn wel Mijn schepselen, maar je bent er vèr vandaan om Mij de eer te geven. God wil zeggen: je trekt partij voor jezelf, je houdt jezelf overeind.

Er was eens een vrouw, bij wie met zulk een kracht was gaan werken: sterven en verloren gaan, dat de dokter er aan te pas moest komen. Nu, de dokter had haar hart al eens onderzocht, enz. Ja, nerveus was ze nogal, maar verder kon de man ook niets vinden. Na verloop van tijd, komt zij - in die benauwdheid - in kennis met een begenadigde, die wat met haar sprak. Toen heeft het Gode behaagd, daar zij wat vernedering moest aanpakken, dat haar ogen open zijn gegaan voor de leer van genade: zij kon óók zalig worden.

Dat was al gauw bekend en wel in deze zin: "Heb je het al gehoord, bij die en die vrouw is zo'n krachtdadig werk van God, zij is zó uit de wereld gegrepen." Dus al gauw had zij vrienden, zodat ze dan eens hier en dan weer daar een daagje genodigd werd. Dan waren er tegelijk andere mensen genodigd en: "Aángenaam bij tijden, oh, de hemel zo maar in het midden!"

Dan werd er in déze zin gesproken: "Zeg vrouw, jou ken ik zozeer niet; het heeft zeker aanleiding dat je hier bent." enz. Zij ging dan aan het vertellen hoe krachtdadig het er langs was gegaan, en dat de dokter er nog aan te pas had moeten komen. Nu, dàn behoef je niets te vragen! Doch, op een keer (het is verschil wíe je nodigt, hè?), toen ze weer genodigd was een daagje mee te gaan met het "volk", naar ander "volk", (díe en díe zouden er ook komen), en ze zich daarvoor stond aan te kleden overdacht ze, dat zij zich de tijd niet meer kon indenken dat zij "gevoelig" was geweest. Want aldoor had zij maar gesproken over die toestand. Daar stond ze nu, verzuchtend: "Och, Heere, zou ik alstUblieft nog eens een reispenning mogen hebben?" Maar God had er helemaal geen eerbied voor, dat zij met het "volk" naar het "volk" toe ging, want met kracht kwam er in haar: "Naar het getal van uw steden zijn uw goden, o Juda." Zo kan het wezen, dat God iemand precies bij zijn naam noemt, en zegt: "Je bent een afgodendienaar", en dat in plaats van: "lieve ziel." Verre van de gerechtigheid, noemt God het.

Wat is gerechtigheid? Dat wij God het Zijne geven, en ook de naaste het zijne. Dat is: dat wij God boven alles liefhebben, en onze naaste als onszelf. En wat is: "Verre van de gerechtigheid?" Dat "ik" het hoogste is, dat ik mijzelf leef: "Hebben, halen en houden." Dat is de grondslag van ons bestaan uit Adam.

Je zou zeggen, als dat toch zo is, dat een mens zijn eigen leven leeft, de eer van God niet zoekt, noch de kroning van Christus, dan moet daaruit God toch wel zeggen: "Ik wil niets meer met je te maken hebben." Maar God doet zo niet. Hij zegt tegen stijven van hart, die verre van de gerechtigheid zijn, die de tiend niet in Zijn huis brengen: "Hoort naar Mij!" Of God wil zeggen: je moet je eigen leven niet leven, luistert nu toch eens naar Mij.

Waarom zegt God dat: "Hoort naar Mij?" Wel, Hij wil ons verrijken, want Hij heeft door Zijn lieve Zoon voor ons doen verdienen een eeuwige, volkomen zaligheid. Hij wil ons teruggeven wat wij in het paradijs verloren zijn, en daarom wil Hij hebben, dat wij eens bij Hem komen. Hij weet wel, dat dit niet kan als goede, lieve, aardige mensen, maar dat wij zondaars zijn. Daarom zegt Hij: "Hoort naar Mij, gij stijven van hart, gij die verre van de gerechtigheid zijt!" Let eens op, wil God zeggen, wat Ik heb, en wat Ik wil doen! Het is toch geen kleinigheid.

Als wij er goed acht op geven, dan zijn er redenen om te zeggen: "Oh, wat zijt Gij een dierbaar Opperwezen!" In plaats dat God zegt: wàt heb Ik al aan je besteed, en je hebt nòg steeds hetzelfde stugge hart, zegt Hij: "Hooft naar Mij." Geeft toch eens acht.

Wat wil die gezegende Jehova ons dan vertellen? Dìt: "Ik breng Mijn gerechtigheid nabij." God Zijn gerechtigheid nabij brengen? Ja!. Want God weet, dat als Hij Zijn gerechtigheid niet nabij brengt, dan blijven wij doorgaan in onze zonde: zijnde verre van de gerechtigheid.

Maar als God Zijn gerechtigheid nabij brengt, dat is, als God Zijn eer bij ons gaat zoeken, en er voor de dag komt, dat Hij van Zijn recht geen afstand doet, en dat, al ligt er achter ons van verandering, van toestanden, van bemoeienissen, al is het van een geopenbaarde Middelaar, ja, al weten wij van een Middelaar van tussenspraak, als het er op aankomt, dan is het, dat: "Goed geen nut doet ten dage der verbolgenheid; maar de gerechtigheid redt van de dood." Want wij hebben nodig, dat God Zijn gerechtigheid eens nabij gaat brengen. Daarom zegt Hij: "Hooft naar Mij", en geeft te kennen wat Hij wil doen.

Doch een mens gaat voor niets en niemand opzij. Als wij een dierbare toestand hebben, dan wordt er gezegd: "Wat een liefde, je zou je nog dood wenen." Maar wij doen het niet, wij blijven léven, hoor. En als wij het erg benauwd hebben, dan is het: "Wij zouden de geest nog geven." Maar wij doen het niet. Of: "Wat is toch de staat van een mens die bij satan onder dak is! Je zou de adem nog uitblazen van schrik en ellende." Maar al is het dat wij het benauwd hebben en ellendig zijn, al zeggen wij dat het zo niet kan, niettemin, wij blijven leven uit onze oude grond in Adam. Wij trekken partij voor onszelf en roken aan eigen garen en spinnen aan eigen webben. Ja, het is zelfs zó verschrikkelijk, dat het wel kan wezen, dat, als God ons een diep inzicht geeft hoe ons hart is, dat ons hart is als een put van verderf, een mesthoop, een poel van ongerechtigheid, zodat wij er ontdaan van zijn, maar ... als de grootste schrik wat voorbij is, dan kunnen wij als een "ontdekt" mens over de wereld gaan: "Ja, ja, dat heeft een mens nodig om ontdekt te worden", en ... lopen dan soms nog met de borst vooruit. Hoe komt dat toch allemaal? Wij hebben in het paradijs de hoogmoed ingezogen en dáárom kunnen wij zo zijn. Nu houden wij aan onszelf vast, trekken er partij voor. Daarom zegt Hij: "Hooft naar Mij - en - Ik breng Mijn gerechtigheid nabij." Dáárvor moet een zondaar het afleggen. Hij gaat nergens anders voor opzij, dan voor het recht van Gods Majesteit.

Wanneer God Zich opmaakt, Zijn eer gaat zoeken en Hij Zichzelf ruchtbaar gaat maken in de heerlijkheid van Zijn Wezen, in de volmaaktheid van Zijn deugdenbeeld, dat er geen deugd van Zijn Godswezen gekrenkt kan worden, dat Hij alleen God is, dat is dáártoe, dat wij zouden verstaan: als God Zijn eer zoekt en Zijn recht handhaaft, dan is dat mijn ondergang.

Dàt hebben wij juist nodig, want anders ruimen wij nergens het veld voor. Maar, kàn dat, om met de rechten van God verenigd te worden? Ja zéker! Als wij maar grondig kennen hoe stijf van hart en hoe ver wij van de gerechtigheid zijn, dat wij, al kregen wij Methusalems jaren, nòg zouden doorgaan in de zonde.

Als wij onszelf dan zo walgelijk zien, en er gaat aan het uitblinken van dat dierbare deugdenbeeld Gods en wij gaan zien, dat Hij zo'n volmaakt deugdenbeeld is dat Hij van Zijn recht geen afstand kan doen - want anders zou Hij ophouden God te zijn - dan kunnen wij daardoor zó uitgewonnen worden van onszelf, om onszelf af te vallen, onszelf te gaan verlaten en haten, en ingewonnen en overwonnen worden voor God, dat wij óverkomen naar de zijde van God en gaan zeggen: "Heers Gij over mij." Het zó eens gaan worden met God, dat wij ons gaan geven onder Zijn Majesteit.

Hier staat: "Ik breng Mijn gerechtigheid nabij, zij zal niet verre wezen." Waarom? Om te verdoemen? Néén, er staat bij: "En Mijn heil zal niet vertoeven."

Nu is de zaak dít: is het ons de dood, dat wij zo'n hart hebben, dat wij zo stijf van hart zijn en dat wij in de zonde kunnen doorgaan? Als dat ons de dood wordt, dan kan dat onze uitkomst zijn. Want, dáár waar God handelt in recht, en ons afsnijdt in Adam, dáár is plaats voor Christus en de genade!!

Nu kan er nog gezegd worden: "Maar, hoor eens man, dan zal ik nòg eens wat vertellen: wij zijn niet alleen stijven van hart, maar ook nog vijanden van vrije genade, weet je." Nu, hoe komt dat? Doordat ge het nog niet eens bent met de rechten van God. Want als gij het met de rechten van God eens zijt, dat Hij eeuwig recht doet en God is en blijft wanneer Hij ons voor eeuwig van voor Zijn aangezicht verdoet, en wij het met Hem eens zijn dat er geen deugd van Zijn Wezen gekrenkt kan worden, dan zullen wij het ook eens zijn met vrije genade, waar Paulus van zegt: "Laat u met God verzoenen." Dan laten wij ons als verlorenen zaligen.

Als Hellenbroek in zijn vragenboekje over het genadeverbond handelt, dan zegt hij dat God van ons wil, dat wij inwilligen alle eisen en beloften des verbonds. Dat komt dus op hetzelfde neer. God wil hebben, dat wij naar Zijn zijde overkomen. Het is dus niet zó: "Och, mocht de hemel eens overkomen." Néén, wij moeten naar de zijde van God overkomen.

Daarom wil God Zijn gerechtigheid nabij brengen, dat zij niet ver is, opdat wij zouden overkomen naar de zijde van God: "Hij is de HEERE; Hij doe, wat goed is in Zijn ogen!" Zodat wij, verenigd, onder Zijn Majesteit buigen en God Zijn zwaard der gerechtigheid gebruikt. Dan zal ook voor de dag komen, dat Hij dat niet doet om te verdoemen, want, dan zal Zijn heil niet vertoeven.

Wat is dat? Dat is toch de verlossing in Christus en dat door de volkomenheid van Zijn zoenarbeid? Zó wil God Zichzelf verheerlijken aan stijven van hart! Dat doet Hij met behoud van Zijn eer en grootmaking van Zijn Naam. Daar de Koning ons neemt, krijgt een ander er geen eer van en wordt onze hoogmoed gefnuikt, gelijk God spreekt: "Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja, zij zal niet zijn, totdat Hij kome, Die daartoe recht heeft en Die Ik dat geven zal."

Hij brengt ons Zijn heil nabij, want er staat: "Mijn heil zal niet vertoeven." Want, dáár, waar de zondaar valt, daar vindt hij ook Christus. Dáár, waar wij geen grond overhouden, wordt Christus onze grond. Dáár, waar wij voor de dag komen zoals wij zijn uit Adam: vervuild, wordt Christus openbaar tot reiniging en waar wij openbaar worden naakt te zijn, wordt Christus ons tot gerechtigheid. Hij wil die heilsweldaden, die Hij aan het kruis verwierf, ons schenken en toepassen.

Ja, laten wij het aldus uitdrukken ("Mijn heil zal niet vertoeven"): God wil ons Zijn Zoon met al Zijn heilsweldaden vermaken en schenken, zodat wij geheel zalig worden uit genade, zonder werken, waarde of verdiensten.

Dat wordt hiermede nog bevestigd: "Maar Ik zal heil geven in Sion, aan Israël Mijn heerlijkheid." Of God wil zeggen: diegenen, die in hun zonde kunnen blijven dòrgaan, die moeten dan maar hun eigen weg gaan, maar die dat niet kunnen, die voor Mijn rechten vallen, daar is aan verbonden: "Ik zal heil geven."

Niet: ja, Ik kàn dat wel doen, of: Ik wil dat wel eens doen! Neen, hier staat: "Ik zàl het doen." De inhoud daarvan is, dat, zó waar als God, God is, vermaakt God Zijn Zoon aan ons, als wij de rechte plaats voor God innemen en ons laten zaligen met verlies van alle eigen. Dan, zàl dat gebeuren. Al is het ook, dat -- wanneer de rechten Gods over ons heerschappij voeren en God ons naar recht afsnijdt -- de macht der hel en satan als over ons heen gieren, met: "Haha, nu hebben wij hem", dan zal het nòg zijn dat Christus bevestigt: "De poorten der hel zullen Mijn gemeente niet overweldigen."

Bedenkt eens even de leer der Goddelijke genade. Dat is niet een leer van: "misschien", en: "dat het wel eens kan", en: "dat het wel eens op een gelegenheid gebeurt."

Doch, de leer der genade is: "Ja en amen in Jezus Christus!" Daarom geldt: "Ik zal heil geven in Sion." Of God wil zeggen: al zijn alle duivels uit de afgrond er tegen, en al heb je met alle boeleerders geboeleerd, maar waar Ik Mijn eer verkrijg, daar zorg Ik voor je zaligheid." Beproeft Hem daarin eens, of Hij niet de Waarachtige is, of Hij u dan niet zal opendoen de vensteren des hemels, en zegen afgieten zodat er geen schuren genoeg wezen zullen!

"Aan Israël Mijn heerlijkheid." God verheerlijkt Zichzelf door Zijn werken. Hij zegt: "Ik doe het niet om uwentwil, gij huis Israëls! maar om Mijn heilige Naam." Dáárom doe Ik dat. Is het dus wonder, dat, als er zijn die het niet langer buiten God kunnen bolwerken, die niet langer buiten Hem kunnen doorgaan in de zonde, en er voor de dag komt:

Mijn zonden al, en zonder tal
zijn goediglijk vergeven;
Ik had de eeuw'ge dood verdiend,
en kreeg het eeuwige leven.

dat zij hier al beginnen te zeggen, wat de gezaligden hierboven doen: "Gij, Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed!" Dat men gaat verstaan, dat wat de gezaligden hierboven doen en wat ons werk straks zal zijn, is: om de kroon voor Zijn voeten neder te werpen, roemende in vrije gunst alleen.

Toen een kerkvader op sterven lag, dachten de omstanders dat hij nog wel een hele preek zou houden, maar de man zei geen enkel woord. Daarom vroegen zij hem, waarom hij niets zei. Hij antwoordde: "Ik heb mijn leven lang gesproken en van Gods genade getuigd". Toen vroegen zij hem: "Hoe is het nu persoonlijk met u?" Daarop zei hij: "Ik rust, want ik ben een gekochte." Dat is de inhoud: zij zijn een gekochte, niet door goud of zilver, maar door het dierbare bloed van Christus.

Zó geeft Hij in Israël Zijn heerlijkheid. Hij verheerlijkt er Zijn Naam in, en dat doet Hij door de koopprijs die zo duur is, waardoor Hij hen toe-eigent als kinderen alsof zij het van nature waren, maar zij zijn het geworden door wedergeboorte en vernieuwing des geestes. Toe, laten wij dus verstaan, dat het een eenzijdig Godswerk is en de arbeid die God aan ons besteed is daartoe, om ons over te halen naar Hem toe, om eens in schuld en vernedering onder Hem te buigen, opdat Hij Zijn werk aan ons kwijt kan en zo Israël geven kan Zijn heerlijkheid.

Hoe is het bij ons? Is er lust tot zulk een werk? Laat er dan geen stilzwijgen bij u zijn, maar roept Hem aan opdat Hij heerschappij voere, en vernietige en verbreke alles wat er zit tussen Hem en uw ziel, opdat er plaats zij voor Zijn werk. Hebben wij genade verkregen, dat wij dan al dieper blikken in hetgeen wij zijn, dat dat Zijn genade is, opdat, zo wij roemen, wij het dan alleen doen in de Heere, daar verder alle roem uitgesloten is.

Dat God daartoe Zijn Woord en leer heilige, opdat er nog door worde gewrocht tot verheerlijking en dankzegging aan Zijn Majesteit en goedheid. Amen.

Slotzang:

Psalm 29: 6

Looft den HEER, Die wond'ren werkt; ...

Zegen.

Gaat voort heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.